

ทัศนคติที่มีต่อการแสดงบทบาทสมมติของนักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์และการแสดง
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช
Attitude toward Role Playing of Dancing Art and Performance Students
in the Faculty of Humanities and Social Sciences
Nakhon Si Thammarat Rajabhat University

สายฝน ไผ่แสง*
Saifon Faiseng*

บทคัดย่อ

การศึกษาทัศนคติที่มีต่อการแสดงบทบาทสมมติของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชานาฏศิลป์และการแสดงคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ทราบทัศนคติต่อการแสดงบทบาทสมมติของนักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์และการแสดงคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการแสดงบทละครแนว Drama และ แนว Comedy และเพื่อให้ได้แนวทางการแก้ไข ปรับปรุงและข้อเสนอแนะในการแสดงบทบาทสมมติกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 13 คน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แบบสอบถามทัศนคติที่มีต่อการแสดงบทบาทสมมติและการนำเสนอผลงานละครเวทีแนว Drama เรื่องห้องสี่ชมพู และละครเวทีแนว Comedy เรื่องทिनทิก ผลการวิจัย มีดังนี้

ทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อการแสดงบทบาทสมมติอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ 4.39 การแสดงบทบาทสมมติด้วยวิธีการแสดงละครเรื่องห้องสี่ชมพูและเรื่องทिनทิกทำให้นักศึกษาเข้าใจการแสดงได้มากขึ้นมีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ 4.39 และการแสดงบทบาทสมมติทำให้นักศึกษาเข้าใจความต้องการของตนเองและเทคนิคการพัฒนาการแสดงด้วยวิธีการ Work shop ทำให้นักศึกษามีแรงกระตุ้นอยากแสดงละครมีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ 4.00

ผลจากการเปรียบเทียบการแสดงละครเวทีแนว Drama เรื่องห้องสี่ชมพู และละครแนว Comedy เรื่องทिनทิก ปรากฏผลว่านักศึกษาชอบแสดงละครเวทีแนว Drama มากกว่า จากจำนวนนักศึกษา 13 คน ชอบเรื่องห้องสี่ชมพู 8 คน และชอบละครแนว Comedy เรื่องทिनทิก 5 คน

คำสำคัญ : ทัศนคติ, บทบาทสมมติ, นักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์และการแสดง

*อาจารย์ประจำสาขาวิชานาฏศิลป์และการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช
e-mail: e_jaikung@hotmail.com

Abstract

The study aims to investigate the attitude of Dancing Art and Performance Program students, Faculty of Humanities and Social Sciences, Nakhon Si Thammarat Rajabhat University, compare the difference between drama and comedy play, and to find the ways of solving, improving, and suggesting for was role playing. The population and the sample were 13 third year students. The research tool was the questionnaire focusing on the attitude to role playing and 2 stage play presentations, Pink Room for drama and Almost Old for comedy (Thuen Thuek).

The study found that the students' attitude toward role playing was at high level with the highest average at 4.39. Using role playing; Pink Room and Almost Old helped the students increased their understanding about role playing at the highest average at 4.39. Role playing also helped the students know their needs and techniques to develop their performance. Work shop encouraged the students to perform the play at the lowest level at 4.00.

The result of the comparison between drama play, Pink Room, and Thuen Thuek, Almost Old, showed that the students preferred drama play more than comedy play. Among 13 students, 8 preferred Pink Room and 5 preferred Thuen Thuek, Almost Old.

Keywords: Attitude, Role play, students from Dancing Art and Performance Program.

การแสดงบทบาทสมมติ เป็นการแสดง-ออกด้วยท่าทางโดยไม่มีบทพูดผู้แสดงจะต้องมีความเชื่อมั่นต่อบทบาทที่แสดง คือ เชื่อว่าบทบาทที่ตนเองแสดงเป็นเรื่องจริง ผู้แสดงจะต้องมีความพร้อมที่จะใช้ร่างกาย อารมณ์ ความคิด และจิตใจ หรือมีความพร้อมที่จะนำเสนอประสาทสัมผัสทั้ง 5 มาใช้ในการแสดง เปรียบเช่นเดียวกับการแสดงละคร ละคร คือ ศิลปะการแสดงที่สร้างขึ้นเพื่อถ่ายทอดประสบการณ์ชีวิตของมนุษย์ให้กับมนุษย์ มนุษย์กลุ่มแรก ได้แก่ผู้แสดงส่วนกลุ่มหลังคือผู้ชม ซึ่งได้มาอยู่รวมกัน ในเวลาเดียวกัน ณ สถานที่เดียวกัน ซึ่งหมายถึงสถานที่จัดแสดง ไม่ว่าจะเป็นบนเวทีละคร หรือที่ใด ๆ โดยเรื่องราวที่แสดงนั้น จะมีแง่มุมที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของมนุษย์ ผู้ชมได้แบ่งปันประสบการณ์ที่ตนเองเคยมี กับประสบการณ์ในละคร โดยการฟัง รับรู้ข้อมูล รู้สึกตาม มีอารมณ์ร่วม มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งที่เกิดขึ้นในการแสดงที่สำคัญก็คือ ละคร จะต้องเป็นการแสดงที่ “เป็นเรื่อง” การแสดงใด ๆ ที่มีทั้งผู้แสดงและผู้ชม แต่ไม่ได้แสดงเป็นเรื่องเป็นราว เช่น การแสดงแฟชั่นโชว์ การแสดงดนตรี การแสดงร่ายรำ การแสดงระบำ เป็นชุด ๆ ประเภทพิธีทัศน์ การแสดงกล ฯลฯ เหล่านี้ ไม่เรียกว่าละครเพราะขาดองค์ประกอบที่สำคัญไปอย่างหนึ่งคือ “เรื่อง”

การจัดการเรียนการสอนทางด้านศิลปะการแสดงผู้สอนวิชาศิลปะการแสดง (ละคร) ต้องระลึกไว้เสมอว่า การละคร คือ สภาพแวดล้อมทางจิตใจที่มีอิทธิพลสูงมากอย่างหนึ่งต่อการศึกษาอบรมเยาวชน ละครที่นำมาเผยแพร่ทางสื่อการแสดงต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นทางเวที ภาพยนตร์ วิทยุ หรือโทรทัศน์ จะมีผลโดยตรงต่อการสร้างค่านิยม รสนิยม และกล่อมเกลานิรันดร์ใจของเยาวชน ดังนั้นการสอนวิชาศิลปะการแสดง

จึงจะต้องทำให้ถูกวิธี คือ ต้องสอนให้เยาวชนมีความรักและเข้าใจในศิลปะที่ดีงาม สามารถนำประสบการณ์และความรู้ความสามารถทางศิลปะการละคร ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน สามารถแสดงออกอย่างเสรีทั้งด้านความรู้สึกและความคิด แต่ในขณะเดียวกัน ก็ต้องมีความอ่อนน้อมถ่อมตน ไม่ก้าวร้าวผู้อื่น สามารถอุทิศตนเองเพื่อผลสำเร็จของละครโดยรวม และไม่คำนึงถึงความเด่นความดังเฉพาะตัว ซึ่งอุปนิสัยดังกล่าว จะทำให้เป็นผู้ที่มีลักษณะนิสัยน่าคบหา มีมนุษยสัมพันธ์ดี และสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ด้วยความสามัคคี และผู้สอนยังจะต้องเน้นในด้านรสนิยมที่ถูกต้อง เพื่อมุ่งให้ผู้ได้ศึกษาวิชาศิลปะการละคร มีความมุ่งมั่นที่จะไฝหหาความรู้ความชำนาญด้านศิลปะ และสามารถสร้างสรรค์ผลงานทางศิลปะการละครที่มีคุณค่าต่อไป หรืออย่างน้อยก็สามารถเป็นผู้ชมที่มีความรู้และรสนิยมดี สามารถดูและวิจารณ์การละครได้ ซึ่งย่อมเป็นผลให้ผู้สร้างสรรค์ละคร จะต้องพยายามยกมาตรฐานละครที่ผลิตขึ้นในประเทศไทย เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้ชม นอกจากจะมุ่งให้ผู้ศึกษารู้คุณค่าของศิลปะการละคร และสามารถใช้ความรู้ความสามารถในการประกอบอาชีพหรือการศึกษาต่อในระดับสูงแล้ว ผู้สอนยังจำเป็นจะต้องเน้นถึงคุณค่าทางจริยธรรมที่มีอยู่ในการละคร อันจะนำความงดงามของจิตใจมาสู่ผู้ศึกษา และเป็นแนวทางในการนำไปสู่การเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ซึ่งอาจถือได้ว่าเป็นจุดมุ่งหมายที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของการศึกษาศิลปะการละคร (สดใส พันธุมโกมล, 2551, 11)

ในปัจจุบันสถาบันการศึกษาได้นำหลักของการแสดงเข้ามาเกี่ยวข้อง ทั้งการแสดงบทบาทสมมติ การแสดงความสามารถพิเศษ ร้อง เล่น

เด่น รำ เพื่อเป็นการเสริมสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้เรียนได้มีความมั่นใจพร้อมที่จะนำเสนอตัวเองเพื่อให้ผู้อื่นสนใจ ไม่ว่าจะเป็นการเรียนการสอนของแขนงใดก็ตามมักจะมีศาสตร์ทางการแสดงเข้าไปเกี่ยวข้องอยู่ด้วยเสมอ นั่นเป็นเพราะว่าพื้นฐานทางการแสดงที่มีติดตัวมาตั้งแต่เกิดเราจึงไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ อยู่ที่ว่าคนนั้นจะเอาความรู้ที่ติดตัวมาใช้ประโยชน์ได้มากหรือน้อย การจัดการเรียนการสอนภายในสาขาวิชานาฏศิลป์และการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช นักศึกษาส่วนใหญ่ที่เลือกเข้ามาเรียนมักจะพูดว่าไม่มีพื้นฐานมาก่อน ไม่เคยเรียนมาก่อน ทำไม่เป็น ทำไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่ยังไม่เคยลองทำ แต่เมื่อนักศึกษาได้ลองทำ ผึกแบบฝึกหัดทางการแสดงไปเรื่อย ๆ จะค้นพบว่า การแสดงขั้นพื้นฐานอยู่ที่ตัวเราเอง เพียงแต่เราไม่เคยได้หยิบออกมาใช้ และเมื่อให้นักศึกษาอ่านบทละครนักศึกษาจะจินตนาการ ว่าตนเองเป็นตัวละครในบทนั้น ๆ หรือบางครั้งบทละครที่ได้รับเป็นบทละครที่ผู้สอนคัดเลือกให้ เมื่อนักศึกษาได้รับบทละครนั้นไปกลับไม่พึงพอใจกับบทละครที่ตัวเองได้รับ แต่กลับอยากได้บทละครของเพื่อนคนอื่น ๆ ที่แค่อ่านชื่อเรื่องก็อยากจะเล่นเอง ทำให้ผู้สอนเกิดความอยากรู้ถึงสาเหตุที่นักศึกษาไม่ชอบบทละครที่ตนเองได้รับ เพราะศาสตร์ทางการแสดงมีความน่าสนใจ และยากตรงที่หากนักแสดงไม่เชื่อและไม่ศรัทธาให้บทละครหรือตัวละครที่ตนเองได้รับ

เมื่อคนดูการแสดงนั้นคนดูก็จะไม่เชื่อและไม่ศรัทธาเช่นกัน นอกจากนี้ศาสตร์ทางการแสดงยังสอนให้เข้าใจธรรมชาติ สอนให้รู้จักการปล่อยวาง สอนให้รู้จักการให้อภัย สมาธิ สติ และปัญญาการแสดงจึงเป็นเรื่องที่สำคัญและจำเป็น

อย่างยิ่ง หากต้องการที่พัฒนาผู้เรียนให้เข้าใจในธรรมชาติของการแสดง เข้าใจธรรมชาติของการอยู่ร่วมกัน และเล็งเห็นว่าการแสดงสามารถพัฒนาความรู้ ความคิดได้ ผู้วิจัยจึงเลือกที่จะศึกษาเรื่องดังกล่าวนี้ เพราะต้องการทราบถึงความรู้สึกนึกคิดและทัศนคติทางการแสดงของนักศึกษาศาขวิชานาฏศิลป์และการแสดงที่มีต่อการแสดง บทบาทสมมติ (ละคร) เพื่อทราบข้อมูลที่ต้องการและชัดเจนของการแสดง จะได้เป็นแนวทางในการพัฒนาศาสตร์ทางการแสดงต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ทราบทัศนคติต่อการแสดง บทบาทสมมติของนักศึกษาศาขวิชานาฏศิลป์และการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช
2. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการแสดงบทละครแนว Drama และแนว Comedy
3. เพื่อให้ได้แนวทางการแก้ไข ปรับปรุง และข้อเสนอแนะในการแสดงบทบาทสมมติ

วิธีการดำเนินงานวิจัย

การศึกษานักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชานาฏศิลป์และหารแสดง กลุ่มเรียน 01 จำนวน 13 คน

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้นำผลจากแบบสอบถามเรื่องทัศนคติที่มีต่อการแสดง บทบาทสมมติและผลจากการนำเสนอผลงานละครทั้ง 2 เรื่อง

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้เกี่ยวกับทัศนคติต่อการแสดงบทบาทสมมติของนักศึกษา มาวิเคราะห์เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน และวิเคราะห์การนำเสนอผลงานการแสดงแนว Drama และ แนว Comedy โดยการนำเสนอผลงานทางการแสดงละครเวที 2 เรื่อง ในแนว Drama และ แนว Comedy

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ทัศนคติที่มีต่อการแสดงบทบาทสมมติของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชานาฏศิลป์และการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.20$) ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การแสดงบทบาทสมมติด้วยวิธีการแสดงละครเรื่องห้องสี่ชมพูและเรื่องทिनทิก ทำให้นักศึกษาเข้าใจการแสดง มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.39$) รองลงมา คือ การทำกิจกรรมเพื่อเตรียมความพร้อมทำให้นักศึกษาตื่นตัวและพร้อมสำหรับการแสดงและ นักศึกษาสามารถนำประโยชน์ที่ได้รับจากการแสดงบทบาทสมมติไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.30$) นักศึกษาคิดว่าการแสดงบทบาทสมมติช่วยพัฒนาการเรียนในรายวิชาอื่น ๆ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.23$) การแสดงบทบาทสมมติจากโจทย์ที่ได้รับมอบหมาย ทำให้นักศึกษาได้ใช้จินตนาการและประสบการณ์ของตนเอง มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.15$) และน้อยที่สุด คือ การแสดงบทบาทสมมติทำให้นักศึกษาเข้าใจความต้องการของตนเองและเทคนิคการพัฒนาการแสดงด้วยวิธีการ WorkShop ทำให้นักศึกษามีแรงกระตุ้นอยากแสดงละคร มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.00$)

จากนักศึกษาจำนวน 13 คน พบว่า นักศึกษาจำนวน 8 คน ชอบการแสดงละครแนว Drama เรื่องห้องสี่ชมพู โดยให้เหตุผลดังนี้

1. บทละครห้องสี่ชมพู เป็นบทละครที่เน้นเรื่องการถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึก
2. ตัวละครในเรื่องใกล้เคียงจากตนเอง เลยอยากลองเล่นในบทบาทที่ตนไม่เคยได้เล่น
3. ภาษาที่ใช้ในการพูดเป็นคำติดปากเลยทำให้ง่ายต่อการแสดง
4. บทละครสะท้อนสังคมในปัจจุบัน
4. ง่ายต่อการทำความเข้าใจบท

นักศึกษาจำนวน 5 คน ชอบการแสดงละครแนว Comedy เรื่องทिनทิก โดยให้เหตุผลดังนี้

1. บทละครทिनทิก เป็นบทละครเน้นความสนุกสนาน ไม่เครียด
2. ตัวละครในเรื่องใกล้เคียงกับเพื่อนในชั้นเรียน จึงเลียนแบบพฤติกรรมเพื่อนในชั้นเรียนจึงเกิดความสนุกสนาน
3. บทละครเป็นบางตัวเป็นเรื่องใกล้ตัว มีเรื่องของการปลอมตัวเป็นสิ่งของต่าง ๆ จึงมีความท้าทายและสนุกในการจินตนาการ

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ทัศนคติที่มีต่อการแสดงบทบาทสมมติของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชานาฏศิลป์และการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช พบว่า นักศึกษาจำนวน 13 คน แยกเป็น ชาย 2 คน หญิง 11 คน มีทัศนคติต่อการแสดงบทบาทสมมติในระดับมาก โดยพบว่าการแสดงบทบาทสมมติ

ด้วยวิธีการแสดงละครเรื่องห้องสี่ชมพู และเรื่อง
หินทิกทำให้นักศึกษาเข้าใจการแสดงได้มากขึ้น
มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ 4.39 และการแสดงบทบาท
สมมติทำให้นักศึกษาเข้าใจความต้องการของ
ตนเองและเทคนิคการพัฒนาการแสดงด้วยวิธีการ
Work Shop ทำให้นักศึกษามีแรงกระตุ้นอยาก
แสดงละคร มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ 4.00 แสดงให้
เห็นว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชานาฏศิลป์และ
การแสดงเน้นผลสัมฤทธิ์มากกว่ากระบวนการ
เพราะนักศึกษาจะสนใจในแสดงบทบาทสมมติ
มากกว่าการสร้างกระบวนการละครโดยเริ่มตั้งแต่
การทำกิจกรรมการฝึกที่เป็นแบบฝึกหัดต่างๆ เช่น
การฝึกสมาธิ การฝึกความเชื่อ ซึ่งต้องใช้เวลาฝึก
ซ้ำ ๆ บ่อย ๆ อาจทำให้นักศึกษาเกิดความเบื่อหน่าย
แต่จริง ๆ แล้วการฝึกกิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้
เป็นเรื่องที่จำเป็นสำหรับการแสดงขั้นพื้นฐาน
จะทำให้นักแสดงสามารถเข้าใจบทบาทของ
ตัวละครได้มากยิ่งขึ้น แต่อย่างไรก็ตามนักศึกษา
ส่วนใหญ่จะใจร้อนอยากแสดงละครเลย แต่ก็ไม่ได้
พิจารณารายละเอียดย่อยก่อนละครจะประสบ
ความสำเร็จ ซึ่งก็อาจจะสอดคล้องกับทฤษฎี
ความต้องการของมาสโลว์ เรื่องความต้องการ
ประสบความสำเร็จ โดยมีผลมาจากความต้องการ
หลัก ๆ ของชีวิตมนุษย์ทั้งเรื่องความต้องการทาง
ร่างกาย ความต้องการทางอารมณ์ และความ
ต้องการทางสังคมของมนุษย์

2. การเปรียบเทียบละครแนว Drama
เรื่องห้องสี่ชมพู กับ ละครแนว Comedy เรื่อง
หินทิก จากจำนวนนักศึกษา 13 คน พบว่า
นักศึกษจำนวน 8 คน เห็นว่าละครเรื่อง
ห้องสี่ชมพูเป็นเรื่องที่น่าสนใจ โดยให้เหตุผลว่า
บทละครห้องสี่ชมพู เป็นบทละครที่เน้นเรื่องการ
ถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึก ตัวละครในเรื่องไกล

จากตนเอง เลยอยากลองเล่นในบทบาทที่ตนไม่เคย
ได้เล่น ภาษาที่ใช้ในการพูดเป็นคำติดปากทำให้
ง่ายต่อการแสดงและละครสะท้อนสังคมใน
ปัจจุบัน ง่ายต่อการทำความเข้าใจบท แสดงให้
เห็นว่านักศึกษาชั้นปีที่ 3 นิยมต้องการแสดงละคร
ที่สะท้อนอารมณ์ ความรู้สึกในการถ่ายทอดและ
คิดว่าหากได้แสดงละครดังกล่าวจะสามารถ
ถ่ายทอดความรู้สึกออกมาได้ดีกว่า โดยตัวละคร
ที่นักศึกษอยากจะแสดงมากที่สุด คือ บทรู้้ง
ลักษณะของรู้้งเป็นเด็กโสเภณีเติบโตในสถาน
ค้าประเวณี โดยนักศึกษาที่แสดงตีความรู้้งให้เป็น
เด็กสาวใจแตก พูดจาขัดถ้อยขัดคำ ใช้คำพูดติดปาก
เหมือนสังคมในปัจจุบัน เมื่อนักศึกษาตีความ
ตัวละครดังกล่าวแล้ว การถ่ายทอดออกมาก็เป็น
ที่พึงพอใจต่อผู้ชมและต่อผู้แสดงจนผู้ชมหลายๆ
คนผู้แสดงคนอื่นๆ อยากจะแสดงเป็นบทรู้้ง
นอกจากนี้เนื่องด้วยสภาพสังคมในปัจจุบัน
นำเสนอข่าวหรือละครซึ่งมีความใกล้เคียงกับ
บทละคร นักศึกษาจึงตีความได้ไม่ยากในเรื่องของ
การแสดง ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้เรื่อง
กระบวนการเรียนรู้และจดจำของมนุษย์ มนุษย์
มีกระบวนการจัดกระทำข้อมูลในสมอง ซึ่งมนุษย์
จะอาศัยข้อมูลที่สะสมไว้มามีพิจารณาเลือกจัด
กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และในขณะที่กระบวนการจัด
กระทำข้อมูลภายในสมองกำลังเกิดขึ้น เหตุการณ์
ภายนอกร่างกายมนุษย์มีอิทธิพลต่อการส่งเสริม
หรือการยับยั้งการ เรียนรู้ที่เกิดขึ้นภายในได้

นักศึกษาจำนวน 5 คน เห็นว่าบทละคร
หินทิก เป็นบทละครเน้นความสนุกสนาน ไม่เครียด
ตัวละครในเรื่องใกล้เคียงกับเพื่อนในชั้นเรียน
จึงเลียนแบบพฤติกรรมเพื่อนในชั้นเรียน จึงเกิด
ความสนุกสนาน และบทละครเป็นบางตัวเป็นเรื่อง
ใกล้ตัว มีเรื่องของการปลอมตัวเป็นสิ่งของต่างๆ

จึงมีความท้าทายและสนุกในการจินตนาการ แสดงให้เห็นว่าในปัจจุบันนักศึกษามักชอบลองทำอะไรใหม่ ๆ ที่ไม่เคยทำ เช่นในเรื่องที่ทักมีเรื่องการปลอมตัวเพื่อสืบเรื่องราวความรักของเพื่อน โดยการปลอมตัวเป็นต้นไม้ ปลอมตัวเพื่อให้กลมกลืนกับสิ่งแวดล้อมรอบข้าง โดยไม่รู้สึกว่าเป็นเรื่องประหลาดเพียงให้เราได้มาซึ่งความจริง ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการแสดงออกเรื่อง การกล้าแสดงออกในลักษณะการเผชิญหน้า (Confrontive Assertion) เป็นการกล้าแสดงออกที่ใช้เมื่อเห็นคำพูดและการกระทำของบุคคลนั้นไม่ไปด้วยกัน ลักษณะของการกล้าแสดงลักษณะนี้จะบอกอย่างเป็นวัตถุวิสัยว่าอะไรที่บุคคลได้พูดว่า จะทำ และอะไรที่บุคคลนั้นได้กระทำไปจริง ๆ และ

หลังจากนั้น จะบอกถึงสิ่งที่ต้องการ การแสดงออกนี้เป็นการพูดไปตามความเป็นจริงที่เกิดขึ้น โดยไม่มีการตีความหรือ ประเมินค่าใด ๆ ทั้งสิ้น (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, (2543)

ข้อเสนอแนะ

1. ควรให้นักศึกษาเห็นความสำคัญของกระบวนการการทำละครมากกว่าการเห็นผลลัพธ์ที่จะได้ โดยให้นักศึกษาลองเปลี่ยนการทำกิจกรรมให้มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น
2. ควรให้นักศึกษาแสดงออกในบทบาทสมมติหรือการแสดงละครโดยไม่ต้องคำนึงถึงความผิดถูก จะทำให้นักศึกษากล้าที่จะแสดงในบทบาทที่นักศึกษาไม่คุ้นชินได้ง่ายขึ้น

เอกสารอ้างอิง

สดีโส พันธุ์โกมล. (2551). ศิลปะการแสดง (ละครสมัยใหม่). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2543). ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
ค้นเมื่อ 14 ตุลาคม 2557. จาก <http://www.maceducation.com/e-knowledge>.